Ч. 289. Неділя 29 грудня 1902 (11 січня 1903). Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“ як доси так і в слідуючім році буде держати ся дотеперішної своєї проґрами і видавати ся під тими самими услівями. Побіч змісту політичного і вістий загально всїх обходячих будемо як і доси класти велику вагу на часть фейлєтонову, щоби читателям подавати як найріжнороднїйший материял до читаня як із красної лїтератури так із всїляких галузий науки. Як в попередних роках так і в слїдуючім буде „Народна Часопись“ подавати ради і науки із всїляких галузий господарства сїльского і домашного.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають: у Львові Аґентия дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї п. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові і в ц. к. Староствах:

на цілий рік . .	К	4·80
на пів року . .	„	2·40
на чверть року .	К	1·20
місячно	„	—·40

З почтовою пересилкою:

на цілий рік . .	К	10·80
на пів року . .	„	5·40
на чверть року .	„	2·70
місячно	„	—·90

Поодиноке число 6 сот.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Ческо-нїмецкі угодові конференциї. — Чемберлен в Трансвали. — Хіньскі реформи.)

Під проводом Цїсаря відбула ся вчера перед полуднем в цїсарскій палатї військова нарада, в котрій взяли участь: архикнязь Франц Фердинанд, шеф ґенерального штабу бар. Бек, міністер війни ґен. Пітрайх, ґенеральні інспектори войск Віндішґрец і Райнлєндер, ґен. інспектор інфантериї ґен. Бек і директор президияльного бюра в міністерстві війни Вайґель. — Президент польского Кола пан Яворский скликав засїдане Кола на день 14-ого с. м. на 5 год. по полудни. На дневнім порядку нарад стоять справи цукрові. — Міністер др. Резек прибуде до Праги нинї вечером і відбуде конференцию з видвїйшими членами молодоческого сторонництва. В недїлю відбуде молодоческий виконуючий комітет засїдане, на котрім має рішити ся становище, яке займуть Молодочехи в палатї послів, котра розпочинає свої наради дня 15 с. м. — Нинї ранїшним поїздом виїхали до Будапешту міністри: др. Кербер, др. Бем-Баверк, бр. Кале і бр. Джованеллї. На нинїшній спільній конференциї міністрів австрийских і угорских, яка відбуде ся вечером, послїдує підписане австро-угорскої угоди.

Участники ческо-нїмецкої угодової конференциї зібрали ся в понедїлок о годині 10 рано в палатї міністерства внутрішних справ. Др. Кербер передав їм начерк правительственного предложення. Відтак о 12 годинї відбула ся конференция участників з Морави, на котрій порішено наради на якийсь час відрочити, аби провідники могли правительственні проєкти предложити членам свого сторонництва в краю. На бажане правительства порішено зібрати ся в перших днях слїдуючого тиждня. На підставі проєкту дра Кербера для Морави, має вибрати ся комітет зложений з Нїмцїв, і Чехів, котрі мають між собою порозуміти ся. Підкладом нарад має бути правительственний проєкт, однак в сім проєкті — як се зазначив

ЗЬВІЗДА.

(З польского — Севера-Мацейовского.)

(Конець).

— Не бій ся — повторила. — Дїти пізнають тебе. Они тужать за тобою, памятають на тебе. І ти тужиш за ними, я тебе цїлком добре розумію.

— Я переходив туди....

— І переходячи задержав ся.... Казя виросла о цїлу голову, татів любимець, Нуна, буде прекрасною дитиною Не бій ся....

Послїдне слово роздразнило єго.

— Казя — говорила молода жінка дальше — засьвітила сьвітло під зьвіздою і сказала при тім: Ту зьвізду зробив тато. А Нуна додала: Він не приходить. Чому він не приходить?

Зворушений, не знав що відповісти. Вкінци скрикнув глупо:

— Папір на зьвізді роздер ся.

— Треба залїпити.

Потягнула єго з собою, він не мав сили оперти ся і пішов.

Але коли опинив ся посеред улиці, задрожали в нім нерви, він почув сильне бите серця. Кров ударила єму до голови, сором і честилюбивість мучили єго. Станув сильно, мов вкопаний і отворив уста.

— Лиш подивиш ся на них — просила жінка — они не будуть тебе бачити, лиш одну хвилинку. Пожертвуй хвилинку свого житя твоїм дїтям....

Він почув цїлий тягар того докору, він, що був би радо віддав для тих дїтий цїле житє, колиб не она, що не уміла зрозуміти єго.... Колиб не проклін тої долї.... Хотїв вирвати ся, але чув, що її рука дрожала зі страху, непевности, благаня. Від її дрожачої руки сплило на на єго тїло оживляюче тепло. Она потягнула єго сильнїйше. Він пішов за нею.

На сходах дожидала єго дівчина.

— Пан! — шепнула і сльози поплили з її очий. — Дїти осиротїли і кличуть лиш батька. Заведіть нас до тата, заєдно говорять.... Яка то буде радість!

Отворила двері до передної комнати. Они увійшли. Дівчина хотїла єму здоймити футро, він не давав.

— З тою студенею і вогкостию чей не можете іти до дїтий.... шептала. Она здоймила з него футро.

Молода женщина здоймила з себе плащ.

Мимохіть обіймив єго погляд її стати. Дївчина отворила двері до сальону, мати увійшла перша і шепнула до дїтий:

— Тато прийшов.

Они поставали наляканї і звернули свої здивовані очи на батька, що засоромлений стояв при дверех.

— То не тато — скрикнула Нуна і стала плакати. — То якийсь пан, то не тато.

— В своїх уявах бачила дитина иншого — шептала жінка.

— Ти за пізно прийшов! — прошибла єго гадка.

Зломаний тим несподїваним пізнанєм, опустив ся вяло на крісло. Дївчина привела до него дитину. Мала Казя поцїлувала вправдї червонїючись і боязливо руку вітця, але зробила то холодно і неохочо.

— Казю, пізнаєш тата? — спитав.

— Пізнаю.... шепнула — але тато инакше виглядає.

— Як виглядає?

Она мовчала.

— Скажи-ж.

— Тато якось почернїв і змарнїв, сумний і не сьміє ся. Наш тато був инший.

Він на певно числив на то, що дїти кинуть ся до него з радостию і повитають єго як спасителя якого, він уважав себе вже задля свого самого приходу трохи не добродїєм.... Неудача облила єго мов студеною водою. Єго дух опірности обудив ся, повний обидженого самолюбства, вхопив малу Казю, посадив її на колїнах і притулив до себе.

— Побачиш, що тато той самий а не инший, коли тебе приголубить і поцїлує як перше.... Яка ти стала велика, ти мусиш бути дуже чемна і дуже добра.

— І маму люблю і молю ся за тата — відповіла дитина.

Послїдні слова зворушили єго, єго руки дрожали.

— Они молять ся за мене, як за якого злочинця або божевільного, щоби менї Господь вернув розум. — Затиснув зуби і почав вже в души проклинати слабу хвилю, в котрій прийшов сюди. — Она не зле мене представляє перед дїтьми, они мене боять ся.

п. президент кабінету можуть бути пороблені зміни в напрямі, в якім наступило порозуміне обох наций Морави. — Для Чехії др. Кербер предложив два проєкти. Чеські члени конференциї для Чехії зібрали ся в понеділок о годині 11 рано і радили над способом поступованя. Відтак конферували з міністром дром Резеком в справі загальної ситуациї. Німецкі члени угодової конференциї зібрали ся в цїли обговореня еляборату правительства. В цїли передвступних парад над сим предложенєм вибрано підкомітет. В ческих кругах велику опозицию викликав правительственний проєкт для Морави, бо в сїм проєктї нема згадки о урядовім язицї ческім на Мораві.

Провідники Бурів вручили в Преториї Чемберленови адресу. На промову депутациї відповів Чемберлен, що був би більше тїшив ся, коли би в адресї були заключені не самі лише жаданя, але також слова признаня того, що Анґлія вже для Бурів зробила. Наданю загальної амнестиї анґлійске правительство не може вдоволити. Міністер радить, аби радше ворохобники простили тим землякам, котрі поспішили Анґлії з помочию. Прогнаним Бурам буде уділений дозвіл на поворот до Трансвалю, коли приймуть услівя, під якими заключено мир. Вкінци міністер обіцяв приймити запрошене на оглянене ще инших околиць Трансвалю

Pekin-Tientsin-Times вичислює реформи, які заведено в Пекінї по послідній ворохобни боксерів. Є їх шість а то: 1) Цїсарева-вдова частїйше угощує і принимає чужоземних послів і їх жінок. 2) Князї з цїсарскої родини і урядники частїйше бувають в гостях у чужоземних послів. 3) Хіньскі урядники живуть в більшій приязни з чужоземними урядниками. 4) Товариске житє хіньских урядників стало свобіднїйшим. 5) Всї хіньскі урядники стали носити гарнїйші мундури. 6) Доляри стали тепер в більшій скількости курсувати в Пекінї.

Новинки.

Львів дня 10-го січня 1903.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував контрольорів головних урядів податкових: Стефана Гаврилова, Кароля Ернеста Ярошевского, Ігнатия Домбровского і Івана Ерґетовского головними поборцями податковими, а поборців податкових: Антона Домініковского, Еразма Заячківского, Адама Плютецкого, Івана Рудого, Маркиля Кравского і Ісаака Шрайбера контрольорами головних урядів податкових для округа службового кравої Дирекциї скарбу у Львові.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах учителями і учительками; Марию Розе в Бережанах, Йос. Дзеневичеву в Снятинї, Вал. Малиновску в Стрижові, Олену Кричковску в Рудках, Мих. Вуйцїка в Підгайцях, Ів. Самолевича в Закличинї, Павла Димідася в Козовій, Мар. Пелецку в Дрогобичи, Мальвину Арендову в Ропі; управителями 2-кл. шкіл: Вол. Левицкого в Вязовій, Мих. Арендта в Ропі, Евст. Будзиновского в Плазові, Ів. Тогана в Улазові; учителями і учительками 1-кл. шкіл: Юл. Барвіньску в Семашківцях, Евг. Вацївну в Хлїбичинї пільнім, Вікт. Тураньску в Роруднї, Стан. Підгірского в Будилові, Стеф. Мартинцївну в Зеленій, Ант. Венцковского в Майданї граничнім, Йос. Іванчука в Цуцилові Юл. Петринівну в Режнягім, Макс. Хмуру в Ямницї.— Перенесено в стан супочинку: Марию Коцовску з Мізуня, Йос. Фоґельзанґову в Хотилюбі і Фр. Праера з Гвіздця.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів шкіл народних перед львівскою комісиєю екзамінацийною розпічнуть ся дня 18 лютого, а на учителів шкіл виділових дня 26 лютого. Поданя заосмотрені у відповідні документи службові треба вносити найдальше до дня 10 лютого; внесені пізнїйше або незаосмотрені в приписані документи, будуть звернені.

— **На будови школи** в Краснїй, калуского пов., уділила кр. рада шкільна безпроцентову позичку в квотї 5.000 К.

— **Важне для катехитів і тих, що учать релїґії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих поясню ся в дуже приступний спосіб науку релїґії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенїв науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **Великий огонь в Бориславі.** Новий великий огонь навістив копальні нафти в Бориславі. Займило ся ще дня 8 с. м. вечером по 10 год. в полуднево-західній сторонї Борислава коло церкви в копальни Дучиньского, а в закопі замкненім вже від 2 місяців. Що було причиною, годі знати; загально говорять, що неосторожність, але яка і чия, того нїхто не уміє сказати. Сим разом огонь гнаний сильним вихром з полудня посував ся рівно на північ стороною, де як раз найбільше вибухових закопів. Велика небезпечність грозила копальням воску, але на щастє огонь спинив ся по 12 год. в ночи якраз при копальни воску. Вигоріла до тла цїла одна сторона над потоком. Загально говорять, що сей огонь єсть найбільший, який коли небудь тут люди запамятали. На місце огню виїхав зараз дрогобицкий ц. к. староста п. Бобжиньский. Після урядового справозданя згоріло 32 закопів, 23 хат, 4 маґазини і 4 мости. Поки що докладного числа згорівших предметів ще не знати; говорять, що погоріло 47 закопів і 28 домів. Досі звістно лиш, що згоріли закопи: Дучиньского 1; Товариства „Нафта“ 1: фірми Менциньский, Плоцкий і Ска 2; Мікуцкий і Перуц 4; „Етна“ 2; Лащ 5; фірми „Карпати“ 5; Перкінс і Мек Інтош 3; Каси ощадности 2; Цайтлєбен 2; львівскої спілки нафтової 2. — Помочи майже не було нїякої. Коли над'їхали громадскі сикавки, показало ся, що они зіпсовані і що нема води. Не було навіть найпотрібнїйших приладів до гашеня. Серед місцевих жителів настав був страшенний переполох. З домів викидано на улицю, хто що мав і незадовго завалено улицю так, що годі було перейти. Цїла акция ратункова мусїла обмежити ся лиш на то, щоби огонь дальше не пустити. Вибухові закопи фірм „Мікуцкий і Перуц“, „Карпати“,

---

Постановив умисне всьо зробити, щоби лиш знов здобути серця дїтий. Задержав Казю на колінах і почав оповідати їй якусь веселу казку, котрої слухала і Нуна. Поволи простерла до батька руки і дістала ся на єго колїна.

— Тато той самий — шепнув їй до уха. У відповідь обіймила она єго за шию, они поцїлували ся. І Казя стала відважнїйша.

— Мамо — попросила — сядь тут коло нас, коло тата. То він, той сам, я пізнаю єго, нашого тата....

Мати почервонїла і сїла коло Казї.

— Тату, поцїлуй же маму! — скрикнула мала. — Перше ти цїлував єї і називав Оленкою. Любий, золотенький тату, поцїлуй же маму!

Олена не хотїла виставляти чоловіка на такі проби, она нахилила ся і діткнула устами єго чола.

— Не так! — крикнула мала розвеселена. — Нї, тато мусить маму поцїлувати в уста.

— В уста, в уста! — кричала Нуна.

І знов, аби лиш не обиджувати єго артистичної пороясности і не виставляти єго на муки наставаня зі сторони дїтий, наближила свої уста до него і поцїлувала єго.

— Всьо для дїтий — шепнула до себе.

Теплий віддих, дотик сьвіжих, повних уст викликав в єго тїлї розкішну дрож... Він задержав єї мимохіть і прислухував ся до битя єї серця та тїшив ся з єї соромливого румянця.

— Так, так! — кричала Казя і плескала руками. — Коли вже мама не гніває ся з татом, то ми єго не пустимо. Мусить лишити ся коло нас.

— Тато кречний і лишить ся — повторила Нуна.

— А коляди? Алеж ще не колядували. Колядуймо!

Він встав, віддав Нуну матери, підійшов до фортепяна, при котрім сотворив тілько пісень, отворив єго і ударивши кілька акордів, почав співати слабим, але все ще приємним голосом. Дїти помагали єму, в дверех з'явила ся дївчина і співала з паном. Олена прилучила ся також до співу.

В малій громадцї заволоділа сердечна щирість.

Відтак почав він на підкладї коляд вигравати найчудеснїйші піснї. В комнатї повіяло теплом і широстию. Дїти притулили ся до матери і слухали. Нараз він перестав а дївчина скористала з перерви і крикнула з другої комнати:

— Прошу до стола!

— Ми вже по вечери, але тато певно голодний — відозвала ся Казя.

— До вечері, до вечері — тягнула Нуна єго за руку. Не мав иншого виходу, мусїв іти.

Сїв на почестнім місци. Дївчина і дочки послугували єму. Олена сїла під лямпу. Він повів по ній скорим поглядом.

Дїти живо говорили. Олена була задумана, розсїяна і слухала.

При вечери випив кілька чарок вина, на єго блїдих лицях появив ся румянець. Він мав подовжене лице. Єго синї очи глядїли задумчиво, з тонких губ пізнати було упір і безвзглядність. Густе, біляве волосє було розтріпане, однако надавало голові артистичний вигляд.

— Тату, зьвізда роздерла ся — замітила Казя тихо, досягаючи своїми устами єго уха.

— Направимо єї; дамо їй нову стїну — відповів він урадований, що найшов занятє....

Олена встала, аби найти папір, ножиці і ґуму, ущасливлені дїти тїшили ся і весело сьміяли ся.

Здоймили обрус і розпочало ся лїпленє. Новий кусник паперу заступив старий. Олена і Казя держали дроти. Немов електричний ток переходив по цїлім єго тїлї при дотицї жіночої руки. Голос єго легко дрожав, єго очи сьвітили ся....

Коли покінчено роботу, занесено зьвізду до темної комнати і запалено під нею сьвічку. В темнотї яснїла она таємничо, як зьвізда з Вифлеєму.

— Татунцю — шептала Казя — зьвізда немов би говорила. Она щось каже.

— Говорить о відпущеню гріхів — при тім поглянув сумовито на жінку; она задрожала і спустила очи.

Нуна була така спляча, що їй очи замикали ся, але не хотїла розлучити ся з татом.

— Тато піде — говорила засумована.

— Нї, не піде, лишить ся коло свого любимця. — Він взяв єї на руки і віддав дївчинї. Але дитина не хотїла єго попустити ся, він мусїв сїсти на єї ліжочко і коли Нуна положила ся, вложила єго руку під своє личко і сильно єї держала. Вкінци і Казя пішла спати.

Дїти позасипляли. Родичі остали самі. Він встав і вийшов на пальцях до сальону Олена пішла за ним. Мовчки, з понуреними головами стояли напротив себе. Він ждав на запросини, хотїв, аби она єму сказала: Лиши ся! але она не могла перенести на собі того пониженя. Він обидив ся, вхопив за капелюх і простяг до неї руку, она подала єму свою. Довге мовчанє мучило єї. Він чув, що єго побороли і в глубинї душі був скажений. Але все ще стояв перед молодою женщиною, котру колись почитав і любив. Она нї трохи не змінила ся, була благородна і добра і ще красша від журби, що єї присїла. Краса і доброта побороли єго. Відкинув капелюх, упав на колїна, обіймив єї ноги і поцїлував їх. В тїй хвили він був би в силї човгати коло єї ніг, побивати ся в розпуцї і в поросї лежати.

— Я злочинець, невдячний, шалений... Що я зробив? Отець дочкам, яке імя будуть они носити?... Він знав єї слабу сторону.

Она не могла вже здержати ся. Тілько вражінь в кількох годинах. Почала плакати.

„Перкінс і Мек Інтош“ та „Етна“ горіли ще до другого дня. Шкоду оцінюють на пів міліона корон. З людий нїхто не згинув; говорять лиш, що якась женщина з перестраху зійшла з розуму.

— **Доходи зелїзниць державних в падолистї 1902 р.** принесли з руху особового 4,265,800, з товарового 15,940.800, значить разом 20,206.600 Кор. В порівнаню з мин. роком в руху особовім було о 131.327 К. більше, а в товаровім о 572.37 К. менше. — Загальний дохід в часї від 1 сїчня до 30 падолиста виносив з руху особового 63,027 700, а з товарового 157,920.600 К. і був більший о 3,433.048 К. нїж в тім самім часї мин. року.

— **Вдовичо-сиротиньский фонд львівскої архиепархії** виносить в капіталї оборотовім: 25.410 К. 45 с. на книжочках, 949 К. 20 с. в чеках і 586 К. 76 с. в готівцї — разом 26.946 К. 41 с. Увесь фонд вдов.-сир. то є в капіталї оборотовім і фондї коренним (ульокованім в інституциях з пупілярним безпеченьством) виносить 389.749 К. 20 с.

— **Скоропостижною смертию** помер дня 24 грудня м. р. Василь Кузьма в Клоничах, повіта яворівского, везучи того дня по полуднии сїно домів. Смерть наступила внаслїдок удару серцевого.

— **Убийство.** Дня 26 грудня м. р. знайдено в Шешорах, повіта косівского, в снїгу в млинівцї тїло Ілька Іванишина з Шешор, котрий день перед тим був на забаві у Иосифа і Николая Спільницких, а підпивши собі, зневажив господарів, плюнувши їм в лице, внаслїдок чого его викинено з хати. Єсть підозрінє, що Іванишина хтось убив, і длятого в сїй справі веде ся судово-карне слїдство.

— **В обіймах медведя.** В лїсах Шипоту на Буковинї появив ся медвідь і робив шкоду сусїдним селам. Онегди лїсничий Ст. Арнольд зарядив лови на сего гостя і до участи запросив 15 гуцулів. Лови покінчили ся кроваво. Ранений медвідь кинув ся на Гарасима Марочку з Маґури, обняв его передними лабами, впялив пазурі в тїло і вигриз зубами кілька шматин мяса з лиця, та зломав кілька ребер. Аж влучний стріл увільнив нещасного Марочку з обіймів медведя. Тяжко раненого гуцула, батька кількох дрібних дїтий, відвезено до шпиталя.

— **Фаринник і злодій.** В Дебречинї на Угорщинї показував сими днями якийсь фаринник свої штуки а між иншими обіцяв ся також викликувати духи з тамтого сьвіта. В тій цїли треба єму було відповідного посередника і він вибрав собі за такого якогось богатого селянина, котрого насамперед вивів на сцену а відтак завів за куліси. Коли по довшім часї анї фаринник анї селянин не показували ся, гостям не стало вже терпцю і кількох з них пішло за куліси подивити ся, що там дїе ся. Тут побачили они на кріслї неживого селянина, а за фаринником і слїд пропав. Зараз взяли ся ратувати селянина, але нїчо не помагало; показало ся, що той якийсь фаринник захльороформував селянина а відтак забрав єму полярес зі значною готївкою та золотий годинник з ланцушком і втїк без слїду.

— **Укараний злодій.** З Будапешту доносять про таку історию. Два небезпечні злодії-вламники Людвик Біркль і его товариш Иосиф Понда добули ся дня 7 с. м. до бюра фірми Шраттер і зачали там вертїти діру в зелїзній касї, щоби єї опісля розбити. Нараз тяжка каса перевернула ся і привалила собою Біркля і рівночасно поломила єму обі ноги понизше колїн. Понда втїк і лишив свого товариша, котрий голосно кликав о поміч. На его крик надбігла полїция і видобула з під каси та відставила до шпиталю, де єму мусїли обі ноги відоймити.

— **Конець пяниць.** В Олїєві, повіта золочівского, вибух дня 30 грудня м. р. огонь в хатї Матїя Білецкого налогового пяницї. Білецкого найдено удушеного в ямі, котру сам собі викопав в хатї і накрив зверха дошками. Причина огню незвістна і слїдство в сїй справі веде ся. — Дня 29 грудня м. р. вечером повісила ся в своїй стайни налогова піячка Настуня Тимків в Лесївцї, повіта богородчаньского. Доходженє судове виказало що она в пянім станї відобрала собі житє.

Телеґрами.

Льондон 10 сїчня. Розійшла ся поголоска що в полудневої Африцї допущено ся замаху на Чемберлєна. Та вість викликала переполох на льондоньскій біржи. З Парижа тії вісти заперечують.

Асхабод 10 сїчня. Дня 7 с. м. дало ся чути в околици нове землетрясенє, котре однако не зробило нїякої шкоди.

Білгород 10 сїчня. Часописи доносять з Монастира, що ватага Альбанцїв прогнала болгарского епископа з Дібри. В Скотрі мало зібрати ся до 1000 Альбанцїв і викликали там великий заколот, жадаючи для Альбанії реформ.

Танґер 10 сїчня. Аґентия Гаваса доносить, що прибувший з Фезу кореспондент приніс вість о цїлковитім спокою в цїлім Мароку. Вісти про ворохобню були пересаджені. Повага султана узнає ся в цїлім краю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Він посадив єї на крісло і цїлував єї ноги і руки.

— Мої нечисті уста не варті дотикати твоїх ніг, але я вірю, що добрі, сьвяті і мученики можуть прощати. Ти досить терпіла. А я, що мав тут такий спокій, родину, принаду, дїти — як я міг утечи від того всього до розстроєних нервів, вибухів пристрасти, безнастанного заколоту, неспокою і довгої бездїльности? Нерви і мозок — більше нїчого. Я не бачив нї сьвіта, нї людий, нї обовязків, нї дїтий. Житє з дня на день, з години на годину... Страшно... Коли ти мене відіпхнеш, що менї лишить ся?... Волю смерть, як там вертати. Говори, убий мене, але прости!

В тій хвили був щирий.

— З любови до дїтий — шепнула жінка.

— А для мене нїчого? Не маєш для мене нїчого в серци. Чи я можу лишити ся, коли ти мене лиш задля дїтий будеш терпіти коло себе?

— Ти викопав пропасть...

— Але ту пропасть зарівняє моя любов. Дай менї віру в твою доброту, дай менї надію. Олено, ти хороша як статуя, але й зимна як статуя і той твій холод морозить мене.

— Я — зимна? — повторила як далекий відгомін.

— Що — нї? О, ти моя сьвята! То ти зрадила ся? І в тобі кипить кров, ворушить ся серце. Такою хотїв я тебе мати і любити. І такою люблю тебе.

Єго нерви радістно дрожали, хоч в глубинї мозку відчуває гнїв за покору, яку мусїв перед нею виявити.

Взяв єї нїжно за руку і повів до єї комнати.

* * *

На другий день рано зазирали дїти крізь щілину в дверях до батькової комнати і коли він лиш отворив очи кинули ся з радостию до него.

— Тато не утїк, тато добрий, наш любий тато! — кричали обоє.

Нуна вилїзла на ліжко, Казя стояла побіч, гладила вітця по лици і спитала:

— Правда, мама досить плакала. А тепер вже не буде плакати?

— Нї, тепер будем орадувати ся і весело жити!

— Такого тата люблю!

— А я таку дочку.

— А татового любимця любиш? — спитала Нуна.

— Нї, бо він мене не любить.

— Ах, ти поганий тату! — она голосно розсьміяла ся і положила головку на его груди

Увійшла жінка. Він взяв єї руку, підніс єї до уст і шепнув:

— Варто було бути грішником, коли по покутї переживає ся такі хвилї поєднаня.

Она відвернула ся зворушена.

— Чи я другий раз на сьвіт прийшов? Чи я в шкірі другого чоловіка?... Менї тут так добре, я такий вдоволений.... Чую, що ще нинї сотворю симфонію.

— Роби що хочеш, тату, але не покидай нас, бо у нас тобі добре.

Дївчина подала єму лист.

Він отворив куверту і читав. Настала хвиля тишини....

„Нужденний чоловіче, рабе шопки, зьвізди і їдженя, рабі при горючах сьвічках. Жалую Тебе, але маю Тя вже досить, Ти послїдною Твоєю дурницею втратив всьо в моїх очах.... Лишай ся при своїй товстій, тихій, стогнучій жіночцї, що розпливає ся в домашнім глупім житю.

Що буде з Тебе по місяци, по році, по двох лїтах?... Ти розтовстієш, а талант яким Ти мене при собі держав, утопиш в череві. По двох тижднях почне вже Твій живіт випирати зпоза камізольки. Що Ти без таланту? Дурноватий!... Маю Тебе вже досить.... Гадаю що Ти один на сьвіті?

Отвираю вікно і велю по Тобі викурити комнату, аби нїчого з Тебе тут не лишило ся, так само як тепер в моїм серци панує цїлковита порожнеча в дожиданю нового пана і любка.

Вели забрати свої річи.

Емма“.

Він чув на собі непорушний погляд жінки.

Зложив лист і сховав его; відтак вийняв свою візитову карту, написав на ній адресу і слова: „Посилаю по річи“. То передав жінцї з просьбою, аби служачий чим скорше поїхав.

Олена перечитала і розплакала ся.

— Аж тепер вірю — сказала — що ти наш, що ми тебе знов дістали.

Простягнув до неї руки. Але десь в мозку прошибла его червона блискавка. То налякало его, але він усьміхнув ся до жени що плакала з радости.

— Аби лиш нїчого не пропало з моїх композиций і нот, нехай хлопець возьме на то порожний куфер. — „Аж тепер возьму ся до роботи і покажу їй — подумав, а відтак сказав голосно: Покажу сьвітови, що з'умію, коли маю спокій, тишину і любов“.

— Самовар кипить — заповіла дївчина крізь зачинені двері.

— Дїти, за десять мінут я коло вас.

Мати забрала дїти з собою, він встав і умив ся. Студена вода добре єму зробила і був в найвеселїйшім настрою і скоро одївав ся.

„По двох місяцах пересьвідчить ся, чи всьо, що маю, походить від неї. Що она менї лишає? Підкопане здоровле, розстроєні нерви і неохоту до роботи. Досить того, час вже розпочати поважне житє. Коли би я був при ній зпициш ся, она сейчас прогнала-б мене і велїла викурити комнату. Я знаю єї... Она дуже принадна, але велить собі дорого платити-

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).